

Majoratsgodser den samme Lettelse med Hensyn til Arveafgifterne, hvor de forhøies udover det Maximum, de i Forordningen af 1792 vare bestemte til, som hidtil har været tilstaaet, saaledes at de komme til at afbetales i en længere Aarvælle. I Forordningen af 12 September 1792 har den daværende Regjering selv erkjendt, at der er en stor Forskjel imellem de Besiddelser, en Stamhuusbesidder faaer ved Arv, og andet Gods, hvorfor der er indbrømt betydelig Lettelse med Hensyn til Arveafgifterne; thi ikke alene ere Arveafgifterne ved saadanne betydelige Godser meget større end i andre Tilfælde, men Besidderen kan heller ikke faae Prioritetslaan i en saadan Egenhed med den Frihed, som enhver anden Eier; det træffer desforuden oftere, at der i Erections-Patentet er den Bestemmelse, at Inventarium og Besætning ikke følge med, og i saa Fald vil der ikke være rørligt Gods, som han vil kunne capitalisere eller kunne skaffe sig Laan i for at tilveiebringe den fornødne Capital, især naar han tillige skal udrede betydelig Arv til andre Arvinger, som ikke have taget Deel i Godset. Alene Anskaffelsen af Besætning og Inventarium vil paa et Stamhuus med dets forskjellige Gaarde medtage en meget betydelig Sum, og det maa erindres, at det er derfor, at Forordningen af 1792 har bestemt ikke alene en anden Maade, hvorpaa 4 pCt. Afgiften skal beregnes, nemlig under Eds Tilbud af Stamhuusbesidderen, naturligviis under Regjeringens Control, men tillige, at denne 4 pCt. Afgift kan betaales i 5 Aar, altsaa med $\frac{4}{5}$ pCt. hvert Aar. Det er i den Paragraph, mit Endringsforslag omtaler, nemlig § 7 Litra b, bestemt, at hvis den, der kommer til at svare 4 pCt. Afgift, dør inden 5 Aar, saa skal den, der tager Arv efter ham, hvis han ikke efter sit Slægtskabsforhold vil komme til at udrede 4 pCt. — dengang svaredes ikke $\frac{1}{2}$ pCt. Afgiften — udrede det, der kommer til at restere af 4 pCt. Arveafgiften. Dør derimod den, der som Besidder havde i Arveafgift at udrede 4 pCt., og der efter ham atter følger En, der havde at svare samme 4 pCt. Afgift, saa bortfaldt Statens Krav paa den Deel, der stod tilbage af Arveladerens Arveafgift. Der har

altsaa allerede i Forordningen af 12te September 1792 været fra Finantsernes Side en Indrømmelse i det Tilfælde, hvor To fulgte efter hinanden, der svarede 4 pCt., en Indrømmelse, der gik ud paa, at Staten, naar den Første dør, forinden han har udredt hele sin Arveafgift, heller vil lide et Tab, end behynde et saadant Stamhuus med høit opløbende fordoblede Arveafgifter. Det foreliggende Lovforslag gaaer ud paa at forhøie Afgifterne af Arv, der tilfalder Andre end Udsarvinger, til 6 pCt., men Udvalgets Fleertal har derimod foreslaaet, at Arvinger, der ikke ere Arveladerens Sødsfænde eller disses Descendenter, skulle foruden den ligeledes i Lovudskiftet til 1 pCt. forhøiede $\frac{1}{2}$ pCt. Arveafgift, fastsat ved Anordning af 18de Februar 1810, svare 6 pCt. For nu at give Besidderne af Fideicommisser, Behn og Stamhuuse en tilsvarende Lettelse, som de hidtil have haft, har jeg tilladt mig at stille mit Endringsforslag, saaledes at det slutter sig saavel til Lovens, hvis den vedtages uforandret, som ogsaa til Fleertallets Forslag. Den af mig foreslaaede Lettelse er imidlertid ikke saa stor som den Moderation i Afgiftens Erlæggelse, som er indbrømt ved Forordningen af 1792, idet Vedkommende efter denne Forordning kun skulde svare $\frac{4}{5}$ pCt. i aarlig Afdrag, medens han efter mit Forslag skal svare 1 pCt. aarlig. Jeg troer nu ikke, at der for Statskassen vil resultere noget videre Tab af mit Forslag, det skulde da være, at der er en større Risico derved, at Fristen bliver 2 Aar længere, idet 5 Aar er forandret til 7 Aar; men i den Henseende maa det ikke oversees, at hvis Fleertallets Forslag antages, er det kun i det sjeldne Tilfælde, hvor 2 Udarvinger følge paa hinanden og saaledes begge skulle svare 7 pCt., at Staten vil risikere Noget. Jeg vil nu haabe, at den høitærede Indenrigsminister ikke vil modsætte sig denne Lettelse for de større Forbegodsbesiddere, der jo aldrig ville kunne benytte sig af den Begunstigelse, som andre Selveiere have, nemlig ved en donatio inter vivos at fritage deres Arvinger for at erlægge Afgift, og der forekommer mig at være saa meget større Grund til denne Bømpelse for de større Forbegodsbesiddere, som